

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นเกิดขึ้นมาเพื่อการเคลื่อนไหวเป็นประจำ ถ้าการเคลื่อนไหวไม่เพียงพอกับความต้องการของร่างกายแล้ว จะทำให้สุขภาพเสื่อมโทรม แต่ถ้าออกกำลังกายเป็นประจำ จะช่วยแก้ไขภาวะที่ผิดปกติ การออกกำลังกายจะช่วยให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ และจะช่วยทำให้มนุษย์มีร่างกายยืนยาวขึ้นได้ ดังที่ ฮิปโปเครติส (Hippocrates) ผู้ได้สมญาว่าเป็นบิดาแห่งวงการแพทย์ เชื่อว่า ความสมบูรณ์และการมีสุขภาพแข็งแรงจะช่วยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ ที่จะเกิดขึ้นได้ และการใช้วิถีชีวิตส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอยู่เสมอ จะทำให้สุขภาพดีขึ้น และมีการพัฒนาดีขึ้น (Van Delen, et. al., 1953) กิจกรรมทางพลศึกษาเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการพัฒนาบุคคลให้สมบูรณ์ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งวัยชรา กิจกรรมพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่จะเสริมสร้าง สมรรถภาพทางกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการที่มีสมรรถภาพทางกายดีจะทำให้มนุษย์สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการสอนพลศึกษาในโรงเรียนจะได้ผลดีตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนพลศึกษานั้น ครูพลศึกษานับว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะวิชาพลศึกษาต้องให้ผู้ที่ได้ผ่านการเรียนรู้ด้านการเป็นครูพลศึกษาเท่านั้นทำการสอนจึงจะได้ผล ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523) ให้ความเห็นว่า ครูพลศึกษาเป็นหัวใจของวิชาพลศึกษา และเป็นครูที่มีภาระหน้าที่รับผิดชอบมากกว่าครูที่สอนวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะลักษณะวิชาหรือโครงการพลศึกษาของโรงเรียน ซึ่งหมายความว่า นอกจากครูพลศึกษาจะต้องเตรียมบทเรียน สถานที่และอุปกรณ์เพื่อสอนนักเรียนทุกวันแล้ว ครูพลศึกษาจะต้องใช้เวลาว่างระหว่างชั่วโมงเพื่อเตรียมการต่าง ๆ สำหรับการแข่งขันกีฬาภายในและระหว่าง โรงเรียน การจัดการพลศึกษาพิเศษอย่างอื่น ๆ นอกจากนี้ สายหยุด จาปาทอง (2528) ได้ให้ข้อสังเกตว่า ตามโรงเรียนต่าง ๆ ครูพลศึกษา จะถูกเลือกให้เป็นครูผู้ปกครองและเป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ครูพลศึกษาจะต้องร่วมจัดกิจกรรมยูวาทลาดลูกเสือ และกิจกรรมอาสาพัฒนาต่าง ๆ อยู่เสมอ

จะเห็นว่าครูพลศึกษามีบทบาทหน้าที่หลายอย่างดังกล่าว กระบวนการผลิตครูพลศึกษาจึงต้องพัฒนารูปแบบ นโยบาย ปรัชญา และวัตถุประสงค์การผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของ สังคม รัฐบาลได้เล็งเห็นถึงความสำคัญทางด้านนี้เพื่อผลิตครูพลศึกษาที่มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อ พัฒนาเยาวชนของชาติต่อไป จึง ได้จัดตั้งสถาบันที่รับผิดชอบในการผลิตครูพลศึกษาขึ้น

วิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันที่มุ่งผลิตครูพลศึกษาให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและทัศนคติในอันที่เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตน เข้าใจความสำคัญของการพัฒนาการศึกษา ดังกล่าวของ ส.อ.วงค์ พ่วงบุตร (2523) ที่กล่าวว่า กรมพลศึกษาเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีบทบาทมากมายเกี่ยวกับการรับผิดชอบในด้านกีฬา ให้ความรู้ทางด้านการศึกษาแก่มวลชนในประเทศ มีความเชื่อมั่นที่จะผลิตนักพลศึกษา นักกีฬาจากสถาบันพลศึกษาเพื่อป้อนให้แก่สมาคม ให้การศึกษาแก่ทุกคน เพื่อให้เล่นกีฬาได้อย่างถูกต้อง และให้เล่นกีฬาได้ตลอดชีวิต วิทยาลัยพลศึกษาในสังกัดกรมพลศึกษา เริ่มดำเนินงานผลิตครูในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา และสุขศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514 ในปลายแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 2 ตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ จนถึงปัจจุบัน วิทยาลัยพลศึกษามีรวมกันทั้งหมด 17 แห่ง กระจายอยู่ในภาคต่าง ๆ ของประเทศ ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคละ 4 แห่ง และภาคกลางอีก 5 แห่ง (สำนักงานเลขาธิการกรม, 2531) ปัจจุบันบทบาทหน้าที่ของวิทยาลัยพลศึกษาได้ดำเนินการเป็นไปตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องหน้าที่และความรับผิดชอบวิทยาลัยพลศึกษา โดยมีหน้าที่ ผลิตบุคลากรด้านพลศึกษา ส่งเสริมวิทยฐานะครู วิชาการและบุคลากรทางพลศึกษา ซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสอน และการจัดกิจกรรม กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย พลศึกษา สุขศึกษา กีฬา นันทนาการ (สำนักงานเลขาธิการกรม, 2531)

ในการผลิตครูพลศึกษา กิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่งที่สถาบันผลิตครูพลศึกษาจะต้องจัด ประสพการณ์ให้แก่นักศึกษา คือ การแข่งขันกีฬาเพราะการแข่งขันกีฬาเป็นกวีรเสริมสร้าง และ พัฒนาจิตใจให้บุคคลเป็นผู้มีคุณค่า มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย เสริมสร้างสุขภาพและ

พลาณามัยให้สมบูรณ์ และสร้างสามัคคีธรรมให้แก่หมู่คณะ และกิจกรรมในการจัดประสบการณ์ในการแข่งขันให้กับนักศึกษาอย่างหนึ่งนั่นก็คือ การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา ซึ่งการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษามีวัตถุประสงค์แตกต่างจากการแข่งขันกีฬาโดยทั่วไป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง เสริมประสบการณ์และทักษะในการเข้าร่วมการแข่งขัน การฝึกสอน การตัดสินใจและการชกกีฬา สร้างเสริมความรักความสามัคคีในหมู่คณะ และสร้างเสริมความมีระเบียบวินัย ความมีน้ำใจนักกีฬาแก่นักศึกษาที่จะจบการศึกษาออกไปเป็นผู้นำทางด้านพลศึกษา และสุขภาพที่มีคุณภาพในสังคมต่อไปโดยมิได้มุ่งที่ความเป็นเลิศทางการกีฬา (ปรีดา รอดโพธิ์ทอง, 2532) ซึ่งสอดคล้องกับข้อบังคับของกรมพลศึกษาว่าด้วยการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา พ.ศ. 2524 ที่มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ (กรมพลศึกษา, 2530)

1. เพื่อส่งเสริมทักษะความรู้และประสบการณ์ในการเล่น การแข่งขัน และการตัดสินใจกีฬา เพื่อคุณภาพทางวิชาชีพ
2. เพื่อศึกษา ปรับปรุง และพัฒนาวิธีการใหม่ ๆ ในการเล่น การแข่งขัน การตัดสินใจกีฬา อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพลศึกษาและกีฬา
3. เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ เทคนิค และประสบการณ์ทางด้านการแข่งขัน การตัดสินใจ และการฝึกสอนกีฬาระหว่างผู้มีอาชีพทางพลศึกษาและกีฬา
4. เพื่อสนับสนุนหลักการและสร้างเสริมประสบการณ์เกี่ยวกับการจัดการและการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ในการจัดการแข่งขันกีฬา
5. เพื่อเป็นการส่งเสริมและเผยแพร่ การเล่นกีฬาไปสู่เยาวชน และประชาชนโดยทั่วไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ความวิตกกังวลมีบทบาทสำคัญต่อการแข่งขันกีฬา มาก ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2532) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า 'เป็นความรู้สึกกังวลที่เกิดขึ้นจากการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลว หรือเป็นอันตราย ในการแข่งขันกีฬา นักกีฬาแต่ละบุคคลจะมีความสามารถสูงสุดในระดับที่แตกต่างกับก่อนถึงกำหนดการแข่งขัน สังเกตได้จาก นักกีฬาบางคนแสดงอาการหน้าวิงเวียน ตื่นเต้น นอนไม่หลับก่อนการแข่งขัน ในขณะที่บางคนจะมีอาการสงบและควบคุมตนเองได้อย่างดี พวกนี้จะมีความเชื่อมั่นตนเอง และพร้อมที่จะแข่งขัน ความวิตกกังวลนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความเครียดก่อนการแข่งขัน ระหว่าง

การแข่งขันและภายหลังการแข่งขัน ซึ่งอาจทำให้แสดงพฤติกรรมที่ผิดปกติ เช่น เกิดการประหม่า คื่นเด้น เป็นสาเหตุให้ขาดสมาธิในการแข่งขัน ส่วนภายหลังการแข่งขันความวิตกกังวล และความเครียด สามารถส่งผลกระทบต่อการแข่งขันในครั้งต่อไปด้วย นักกีฬาอาจจะท้อแท้ผิดหวัง หรือหมดกำลังใจ จากการแข่งขันที่ผ่านมา ทำให้ขาดความกระตือรือร้นที่จะแข่งขันในครั้งต่อไป และอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น ก้าวร้าว หมดกำลังใจ เสรีซึม หรืออาจจะเกิดความกระตือรือร้น ตีใจ พึงพอใจ ไร้เรี่ยวแรง สงบ (เจริญ กระบวนรัตน์, 2525)

สมบัติ กาญจนกิจ (2532) ให้ความเห็นว่า ในช่วงการแข่งขัน นักกีฬาจะมีความเครียดและความวิตกกังวลสูงมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากนักกีฬาทุกคนอยากชนะ เลิศกันทุกคน แต่มีปัจจัยต่าง ๆ รอบด้านที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬา เช่น มีผู้แข่งขันที่มีสถิติดีกว่า ความรู้สึกกลัวจะแพ้ กลัวผู้ชมคนดูจะผิดหวัง กลัวจะแสดงความสามารถไม่ได้เท่าสถิติเดิม ขาดความมั่นใจในตนเอง หรือประมาทคู่ต่อสู้ หรือกลัวศักดิ์ศรีแชมป์เก่า เป็นต้น ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้นักกีฬาวิตกกังวลหรือมีความเครียดมาก ทำให้นักกีฬาลดประสิทธิภาพลง นักกีฬาจึงไม่ได้ใช้ความสามารถเต็มที่ ในการแข่งขันกีฬาโดยทั่วไป ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อความเป็นเลิศในการเล่นกีฬานั้น นักกีฬาจะต้องเผชิญกับความวิตกกังวลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในทุกประเภทกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาที่ต้องอาศัยความแม่นยำ ความสม่ำเสมอในการแสดงความสามารถสูงสุด นอกเหนือจากปัจจัย สมรรถภาพทางกาย ทักษะ และเทคนิคในการเล่นแล้ว

ในปัจจุบันจิตวิทยาการกีฬากำลังเป็นที่สนใจและตื่นตัวเป็นอย่างมากในวงการกีฬา โดยเฉพาะประเทศในแถบยุโรปและอเมริกา ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง ในการเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย จิตใจ ตลอดจนพัฒนาทักษะ และขีดความสามารถทางการกีฬา ของนักกีฬา ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ดังคำกล่าวของ โอ จิล วี (Ogilvie, 1971 อ้างถึงใน อุดม พิมพ์, 2526) ที่กล่าวว่า ความพร้อมทางจิตใจสำหรับนักกีฬาแต่ละประเภทนั้นย่อมแตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาจึงจำเป็นต้องคำนึงถึง ความวิตกกังวลของนักกีฬาแต่ละคน แต่ละชนิดกีฬา และแต่ละประเภทกีฬา ซึ่งอาจมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น มาตรฐานของกีฬาสูงขึ้น เทคนิคและวิธีการฝึกกีฬาดำเนิน กติกาการแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสิน ผู้ชมกีฬา หรือรอบของการแข่งขัน

สำหรับประเทศไทยในปัจจุบัน ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม นักกีฬาได้ให้ความสนใจต่อการเตรียมพร้อมทางด้านจิตวิทยาทางการกีฬาน้อยมาก โดยเฉพาะ เรื่องความวิตกกังวลของนักกีฬา (กรมพลศึกษา, 2527)

จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดรวมทั้งวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ของ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง 17 แห่ง ทั่วประเทศ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกประสบการณ์ต่าง ๆ และเตรียมประสบการณ์เมื่อจบออกไปเป็นครูพลศึกษาที่มีคุณภาพ โดยไม่ได้มุ่งเน้นที่ความเป็นเลิศทางกีฬา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬาที่ เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 ที่มีสถานภาพในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน ผู้วิจัยคาดว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากในการพัฒนากีฬาของไทยต่อไปในอนาคต เพราะครูพลศึกษาในอนาคตจะได้นำความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬานี้ในเรื่องของความวิตกกังวลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปช่วยให้เกิดประโยชน์กับนักกีฬาของตนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬาที่ เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬาเพศชาย ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ นักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ นักกีฬาประเภทบุคคลที่มีการปะทะ และนักกีฬาประเภทบุคคลที่ไม่มีการปะทะ
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬาเพศหญิง ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ นักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ นักกีฬาประเภทบุคคลที่มีการปะทะ และนักกีฬาประเภทบุคคลที่ไม่มีการปะทะ
4. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาระหว่างนักกีฬาเพศชายกับนักกีฬาเพศหญิง ของนักกีฬาแต่ละประเภท
5. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬานานแต่ละภูมิภาคของประเทศไทย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษา มีความวิตกกังวลในระดับปานกลาง
2. ความวิตกกังวลของนักกีฬาเพศชาย ประเภทบุคคลไม่ปะทะสูงกว่าประเภททีมปะทะ
3. ความวิตกกังวลของนักกีฬาเพศหญิง ประเภทบุคคลไม่ปะทะสูงกว่าประเภททีมปะทะ
4. ความวิตกกังวลของนักกีฬาเพศชายและนักกีฬาเพศหญิงในแต่ละประเภทกีฬามีความแตกต่างกัน
5. ความวิตกกังวลของนักกีฬาในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทย มีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะความวิตกกังวลของนักกีฬาวินัยพลศึกษาในการแข่งขันกีฬาระดับต่าง ๆ 4 ประเภทคือ นักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ นักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ นักกีฬาประเภทบุคคลที่มีการปะทะ และนักกีฬาประเภทบุคคลที่ไม่มีการปะทะ โดยแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาวินัยพลศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 16 ประจำปีพุทธศักราช 2533 จากวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ 17 แห่ง คือ
  1. วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ
  2. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
  3. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
  4. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
  5. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
  6. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี
  7. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง

8. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี
9. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย
10. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร
11. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่
12. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ
13. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
14. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง
15. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ
16. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง
17. วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์

3. ชนิดของกีฬาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นกีฬาที่มีการจัดการแข่งขันในกีฬาวิทยาลัย

พลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 ประจำปีพุทธศักราช 2533 รวม 19 ชนิดคือ

1. กรีฑา
2. กีฬาฟุตบอล
3. กีฬาแบดมินตัน
4. กีฬาโอลิมเปียบอล
5. กีฬาเทเบิลเทนนิส
6. กีฬาแฮนด์บอล
7. กีฬามวยไทย-สากล
8. กีฬาเซปัก-ตะกร้อ
9. กีฬาฮอกกี้
10. กีฬาเทนนิส
11. กีฬายูโด
12. กีฬายิงปืน
13. กีฬาบาสเกตบอล
14. กีฬายิมนาสติก
15. กีฬายกน้ำหนัก

16. กีฬาวายน้ำ
17. กีฬายิมนาสติดสีลานหม่
18. กีฬาจักรยาน
19. กีฬารักบี้ฟุตบอล (7 คน)

ยกเว้นกีฬาพื้นเมือง ซึ่งเป็นกีฬาสาธิต มีการมอบเหรียญรางวัลแต่ไม่ได้นับ

คะแนนรวม

4. แบบวัดที่ใช้ในการวัดความวิตกกังวลครั้งนี้ใช้แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา (Sport Competition Anxiety Test=SCAT) ของมาร์เทินส์ (Martens)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา (Sport Competition Anxiety Test=SCAT) ของมาร์เทินส์ (Martens) สามารถวัดความวิตกกังวลของนักกีฬาได้
2. กลุ่มตัวอย่างประชากรทุกคนที่ตอบแบบวัดความวิตกกังวลมีความตั้งใจ และตอบแบบวัดความวิตกกังวลด้วยความเต็มใจตามความรู้สึกของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับนักกีฬาผู้นั้นเอง
3. ความแตกต่างของวัน เวลา สถานที่ ที่ใช้ในการตอบแบบวัดความวิตกกังวล ไม่มีผลต่อการตอบแบบวัดความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างประชากร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความวิตกกังวล

หมายถึง ความรู้สึกที่หวาดหวั่นหวาดกลัว ไม่สบายใจ เป็นทุกข์และตึงเครียด ซึ่งเกิดจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลว หรือเป็นอันตราย ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูงจะควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้ เป็นสาเหตุทำให้ความสามารถที่แสดงออกต่ำกว่ามาตรฐานหรือที่คาดหวังไว้

นักกีฬา	หมายถึง นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 17 แห่ง ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 ประจำปี พุทธศักราช 2533 ระหว่างวันที่ 1-10 ธันวาคม 2533 ณ บริเวณสนามกีฬาแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร
นักกีฬาประเภททีม	หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในทักษะทางกีฬาที่เล่นเป็นชุด การเล่นต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานกันเองของผู้เล่นทุกคนในชุด เช่น ฟุตบอล
นักกีฬาประเภทบุคคล	หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในทักษะทางกีฬาที่เล่นเป็นรายบุคคล เช่น วายน้ำ
กีฬาปะทะ	หมายถึง กีฬาที่ผู้เล่นมีการสัมผัสกันระหว่างการแข่งขันโดยไม่มีตาข่ายหรืออุปกรณ์อื่นขวางกั้น
กีฬาไม่ปะทะ	หมายถึง กีฬาที่ผู้เล่นไม่สามารถจะสัมผัสกันได้ระหว่างการแข่งขันเนื่องจากมีตาข่ายหรืออุปกรณ์อื่นกั้นไว้
กีฬาประเภทบุคคลไม่ปะทะ	ได้แก่ กรีฑา แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส เทนนิส ยิงปืน ยิมนาสติก ยกน้ำหนัก วายน้ำ ยิมนาสติกลีลาไหม่ จักรยาน
กีฬาประเภทบุคคลปะทะ	ได้แก่ มวยไทย-สากล ยูโด
กีฬาประเภททีมไม่ปะทะ	ได้แก่ วอลเลย์บอล เซปัก-ตะกร้อ
กีฬาประเภททีมปะทะ	ได้แก่ ฟุตบอล แฮนด์บอล ฮอกกี้ บาสเกตบอล รักบี้ฟุตบอล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16
2. สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาใช้ในการปรับระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาให้เหมาะสมกับชนิดกีฬา หรือประเภทกีฬาที่แข่งขัน
3. เป็นประโยชน์สำหรับอาจารย์ผู้สอน ผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาวินิจฉัยพลศึกษา ที่จะได้ตระหนักถึงความสำคัญและความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา